VÂNĂTORUL

de Avram Davidson

Traducerea: Ştefan Ghidoveanu

Se auzi un zbârnâit, după aceea agitație, şi o parte a unui troian de zăpadă țâşni sub un unghi de 45 de grade - cel puțin aşa se părea -, mistuindu-se în văzduhul de un cenuşiu palid. Orel se opri şi întinse brațul, blocându-i unchiului său calea.

„Ei, hai acum, Orel... este o pasăre... *doar* o pasăre", zise Consilierul Garth, cu glas țâfnos. Îi dădu nepotului un ghiont uşor. „În timpul iernii capătă culoarea albă. Sau cel puțin penele lor... în tot cazul, asta susține Pândarul."

Porniră din nou, înaintând cu mare greutate. Orel, amuzat oarecum de plăcerea de a-şi vedea respirația aburindă, râse uşor. „O pasăre în afara coliviei..." Consilierul îl lăsă s-o ia câțiva paşi înainte, apoi îndesă neîndemânatic un pumn de zăpadă şi i-o zvârli nepotului în față, în clipa când acesta se întoarse. Primului strigăt de surpriză îi urmă un hohot de râs. Şi tot aşa, în cele din urmă ajunseră la coliba Pândarului.

Bătrânul se uită la ei chiorîş, dar o făcu numai pentru că un asemenea lucru era de aşteptat din partea lui; nu avea nimic în neregulă la ochi. Garth îl cunoscuse ani şi ani de zile, dar tot nu ştia sigur cât anume din comportamenul bătrânului era realitate şi cât punere în scenă. Sau, legat de această problemă, cât de multe dintre obiectele străvechi, aruncate în neorânduială prin colibă, făceau cu adevărat parte din viața Pândarului şi câte din ele se aflau acolo doar de formă. Nu că-i păsa prea mult: meseria îi cerea Pândarului să fie pe cât de priceput, pe-atât de bizar şi de nostim.

Chiar înainte ca prezentările să fie încheiate, Orel observă cupa şi strachina de pe raftul de sus al bufetului, dar nu spuse nimic până în clipa când cei doi adulți tăcură: „Uite, unchiule! Oale de pământ!".

„Ai privirea ageră, tinere domn", zise Pândarul, aprobator. „Da, este ceramică adevărată. Adusă cu el, de pe planeta natală, de un străbunic al meu foarte îndepărtat... Da, da, ai mei erau persoane de vază pe Planeta-Mamă", adăugă el, fără nici o legătură. Rămase o clipă tăcut, încălzit de mândrie, apoi scoase din gâtlej un şir de sunete prietenoase.

„Ei, îmi pare bine că te-am cunoscut, tinere domn. Îl ştiu pe unchiul tău dinainte de a fi consilier, ba chiar dinainte ca tu să te naşti." Se apropie de ferestruică, atinse decongelatorul şi privi afară. „Mda, maşina voastra pare a fi în siguranță." Se întoarse către interiorul camerei. „Dacă n-aveți nimic împotrivă, am să aprind focul. Să pun şi nişte carne la fript, da?"

Consilierul încuviință din cap, cu o satisfacție domoală; Orel zâmbi cu toata gura.

*** * ***

Pândarul puse în funcțiune instalația de ardere şi înteți focul. Cei trei bărbați rămaseră privind țintă în flăcări. Carnea se prăjea încet, înfiptă în suportul ei rotativ. Orel încercă să analizeze mirosurile neobişnuite care se înghesuiau în jurul lui - lemnul însuşi, apoi focul - nu, focul nu avea miros, fumul era cel care mirosea, carnea, blănurile şi pieile... nici măcar nu era în stare să-şi imagineze cum arătau acestea. Totul era complet diferit de ceea

ce exista în oraşe, asta era sigur. Se răsuci vrând să întrebe ceva, dar unchiul său Garth şi Pândarul nu erau atenţi la el. Atunci auzi sunetul - un soi de zgomot prelung, intens şi depărtat. Pândarul scoase un mormăit şi scuipă în foc.

„Ce-a fost asta?", întrebă Orel.

Bătrânul vânător zâmbi. „Nu l-ai mai auzit până acum? Nici chiar înregistrat, la orele de ştiinţe ale naturii? Ăsta-i unul dintre cei mai mari *indivizi* - genul pe care unchiul tău şi alţi sportivi vestiţi vin aici să-l vâneze în timpul sezonului, dar pe care eu îl vânez indiferent de anotimp." Brusc, se întoarse către Consilierul Garth. „Nici vorbă de o reducere a recompensei pentru ei, nu-i aşa?" Cu un zâmbet, Consilierul făcu semn că nu. Ceva mai liniştit, Pândarul îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărnii puse la prăjit, înţepând-o cu o furculiţă cu dinţi ascuţiţi.

Orel compara interiorul cabanei cu imaginile şi filmele tridimensionale pe care le studiase până atunci. Lucrurile îi păreau familiare, dar fără... netezime, dacă se putea spune aşa. Era mai multă dezordine şi lipsă de simetrie. Piei brute şi piei gelatină - nu prea bine pregătite, după cum arăta mirosul - erau împrăştiate peste tot în jur, neglijent fixate în ţinte sau strânse în grămezi dezordonate. Capcane sau bucăţi de capcane zăceau acolo unde bătrânul Pândar lucrase ultima dată la repararea lor.

„Consiliul e în vacanţă, bănuiesc?" întrebă Pândarul. Unchiul lui Orel încuviinţă din cap. „Dar nu-mi spune că şi şcolile s-au închis? Mă gândeam că iarna e anotimpul cel mai potrivit pentru învăţătură."

„Am reuşit să-l conving pe Decan", zise Garth, „că mica noastră excursie e o veritabilă expediţie - chiar dacă de dimensiuni modeste - şi că absenţa lui Orel nu va cauza obligaţiilor lui şcolare."

Pândarul mormăi ceva nedesluşit. *Obligaţii!* gândi Orel. Simpla menţionare a cuvântului îl plictisea. Totul era o parte a unei obligaţii: obligaţia de a învăţa, obligaţia de a-ţi câştiga existenţa sau cea de a te distra... Viaţa în oraş consta dintr-un şir de sarcini, abaterile de la acestea erau puţine; mulţi nici nu-şi doreau să sfărâme şabloanele. Le era teamă s-o facă.

Vânătorul, în mod evident însă, nu trăia după şabloane. Această... dezordine...

„Ai copii, Pândarule?", întrebă Orel. Bătrânul răspunse că nu. „Atunci cine o să-ţi continue munca?"

Pândarul flutură din mână, în direcţia apusului. „Vecinul din valea cea mai apropiată are doi fii. Când am să îmbătrânesc prea mult - peste multă vreme de-acu-ncolo", zise el sfidător, „unul dintre ei se va muta la mine. Ca să mă ajute. Şi să împartă recompensele cu mine."

„Cândva, am fost şi eu însurat." Privi luna în flăcări. „Femeie de la oraş. Nu putea să se obişnuiască în nici un chip cu mediul de aici. Singurătatea... Pericolele... Aşa că ne-am mutat la oraş. Şi-atunci, *eu* am fost cel care nu s-a putut obişnui. Să trebuiască să te scoli la o anumită oră... Să faci totul într-un anume mod... Orice lucru trebuia pus la locul lui,

fără excepție. Altfel, toată lumea s-ar fi uitat urît la tine. Să nesocoteşti regulile? Nu le plăcea treaba asta. Mă rog, în cele din urmă, ea a murit. Iar eu, după ce-am primit permisiunea, m-am mutat înapoi, aici, cât de repede-am putut. Şi-aici am rămas."

Aşează pe masă farfurii, furculițe, cuțite, apoi tăie carnea. Mâncară cu poftă.

„Parcă-i mai bună la gust decât chestiile-alea făcute la fabrică, nu-i aşa?"

În mintea lui, Orel îi dădu imediat un răspuns: alimentele sintetice erau de şapte ori mai hrănitoare decât cele naturale, pe care le imitau. Dar avea gura plină şi, pe deasupra, gustul era într-adevăr foarte bun. Cu mult mai bun... După masă se înstăpâni un soi de acalmie. Pândarul privi înspre Consilierul Garth, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Consilierul zâmbi. Băgă mâna în buzunarul hainei de vânătoare şi scoase de acolo o butelcă. Orel, după ce-o mirosi (niciodată înainte: la urma urmei, toată lumea ştia că pândarii beau - sticla era nelipsită din toate imaginile tridimensionale care se refereau la ei), schiță un refuz politicos. Nu i se oferi însă nimic.

* * *

„Țelul acestei expediții de cercetare în doi", zise unchiul său, după ce se şterse la gură, „este de a pregăti o lucrare de control pentru Orel, la şcoală, prin care să arate cum - în prezentul nostru disciplinat -vânătorii de recompense păstrează liberele şi asprele tradiții ale trecutului, aşa cum erau ele pe Planeta-Mamă... Mai trece-mi o dată butelca aia, Pândarule."

Orel îl urmări din priviri, puțin stânjenit. Cu siguranță, unchiul său ştia cât de nesănătos putea fi un asemenea obicei.

„Ai mei au fost nişte persoane foarte importante pe Planeta-Mamă." Bătrânul Pândar, după ce mai trase o duşcă, începu să se repete. Afară, unde se aşternuse întunericul, se auzi iarăşi sunetul acela sălbatic, de-a dreptul înspăimântător. Bătrânul puse sticla jos. „Se apropie", zise el ca pentru sine. Se ridică în picioare şi-şi luă arma. „N-o să lipsesc mult... de obicei nu vin chiar atât de aproape... dar e o iarnă grea. Strigătul ăstuia aduce a urlet de foame. Dar să nu-ți fie frică, tinere domn", i se adresă el lui Orel, din cadrul uşii. „Nu există nici o şansă să fiu *eu* cel mâncat."

„Unchiule...", zise Orel, după un timp. Consilierul ridică privirile. „Nu te supăra, dar... nu te-a frapat niciodată faptul că noi, în oraşe, ducem o viață aproape inutilă - vreau să spun, prin comparație cu *el?"*

Consilierul zâmbi. „Ei, asta-i acum! Nu mai lipseşte decât să dai fuga şi să te alături distracției. Fiindcă în realitate nu e nimic altceva decât o distracție. Lighioanele astea - uriaşii *indivizi,* cum îi numeşte el - nu mai sunt de multă vreme o amenințare pentru noi. De fapt, de când am trecut de la carne la alimente sintetice. Aşa că viața pe care-o duce bătrânul nu e una cu adevărat folositoare. Doar ezitarea noastră tradițională în a admite că lucrurile s-au schimbat ne face să plătim în continuare recompensa..." Se ridică în picioare şi făcu câțiva paşi, întinzându-se ca să se dezmorțească.

„Am putea să ne descotorosim de aceste creaturi o dată pentru totdeauna, într-o campanie care să dureze un singur sezon. Să aruncăm momeli otrăvite pe fiecare metru pătrat din regiune. Să-i radem de pe faţa pământului."

Orel, nedumerit, întrebă de ce n-o fac.

„Am să-ţi mai spun ceva dar asta să n-o scrii în lucrarea pentru şcoală. Ca mai toţi pândarii, bătrânul trişează deseori. Dă drumul femelelor şi puilor. Nu vrea să rişte să-i rămână valea fără vânat. «De ce nu-i distrugem noi?» - mă întrebi - de ce nu ne descotorosim de fiarele astea definitiv, în loc să plătim an după an recompensele? Ei bine, costul actual e destul de mic. Iar în ce priveşte obţinerea de fonduri pentru o campanie totală de exterminare - cine ar vota pentru aşa ceva? *Eu, unul,* în nici un caz.

Fără vânătoare, fără filme tridimensionale despre pasionata viaţă din ţinuturile sălbatice, fără pândari - ar însemna să ne lipsim şi de ceea ce ne-a mai rămas din entuziasmul de odinioară. Şi suntem şi-aşa destul de descurajaţi... destul de obosiţi..."

Orel încruntă din sprâncene. „Dar de ce? N-am fost întotdeauna astfel. Un popor obosit n-ar fi putut ajunge niciodată până aici, venind de pe Planeta-Mamă, n-ar fi reuşit să cucerească această lume. De ce suntem atât de... atât de vlăguiţi?"

Consilierul ridică din umeri. „Îţi dai seama ce efort extraordinar a însemnat mutarea unei asemenea mase de persoane la o asemenea distanţă? Dar efortul suplimentar cerut de supunerea unei lumi noi şi sălbatice? Dar groaznicul preţ al luptei împotriva colonialismului - şi, în final, Războaiele Civile? Nici măcar nu ne place să ne gândim la asta - am creat miturile noastre, proprii, în locul vieţii de aici, din sălbăticie - şi tot timpul ne-am retras cât mai adânc în oraşe. Suntem obosiţi. Ne-am cheltuit energiile, le-am ipotecat, de fapt. Mâncăm alimente sintetice numai pentru că-i mai uşor aşa, nu pentru c-ar fi mai sănătos."

* * *

O pală de vânt îngheţat îi izbi în plin. Se răsuciră să vadă ce se întâmplă. Bătrânul Pândar pătrunse în încăpere, târînd de membre vânatul. Închise uşa, în vreme ce orăşenii se apropiară de el. Animalul era un mascul uriaş, slăbit din pricina lipsei de vânat pe care iarna le-o aducea fiinţelor din pădure.

„Priviţi aici...", le arătă Pândarul. „Îi lipsesc două degete de la picior. Cicatricea veche... Probabil şi le-a ros cândva, ca să scape din vreo capcană. Şi dincolo... vedeţi? Rănile lăsate de încăierarea pentru vreo femelă, presupun. Asta, de aici, e o arsură. Urîtă rău... Când am avut ultimul mare incendiu în pădure?... Unul prea mare să poată fi evitat prin fugă?" Numără mişcându-şi buzele. „Oh, atât de de mult? Cum mai trece timpul... Eşti drăguţ să-mi dai cuţitul de colo, tinere domn..." Orel privi în jur, localiză cuţitul, îl dădu vânătorului; urmări totul cu fascinaţie şi dezgust. În acest moment, viaţa în sălbăticie nu mai părea atât de atractivă.

„*Urmăreşte-mă mai îndeaproape acum, şi-o să-ţi arăt cum se jupoaie şi*

cum se curăță un individ uriaş", rosti Bătrânul Pândar. Făcu prima incizie. „*Periculoase creaturi, dar când le ştii obiceiurile atât de bine ca mine... Nu putem cere totuşi să fie nimiciți până la ultimul...*" Aruncă o privire celor doi musafiri. Orel se întrebă cât de multe ştia sau ghicise din tot ce se vorbise în absența sa. „*Nu... Să păstrăm numărul tor în limitele cele mai scăzute, e tot ce putem face.*" Trase de cadavru, mormăind nervos: „*Eu îmi câştig recompensa, asta pot să v-o spun sigur*". Răsuci creatura cu fața în sus.

Orel, izbit de un amănunt, se întoarse spre Consilier.

„Ştii, unchiule, dacă animalul ăsta ar fi curat şi lipsit de păr şi..." - râse la ideea caraghioasă şi fantezistă ce-i venise - "şi îmbrăcat cum se cuvine, atunci el..."

Consilierul Garth termină fraza în locul lui. „...atunci ar avea o vagă şi stranie asemănare cu *noi,* nu-i aşa? Hm, da... într-un fel... desigur, dar cu urechile astea externe şi cu doar cinci degete la fiecare..." Plescăi din limbă şi se îndepărtă. Bătrânul Pândar, căruia nu-i păsa dacă ceea ce ucisese era animal sau altceva, îşi văzu mai departe de treabă, iar Consilierul îşi chemă nepotul mai aproape de foc, pentru a sfârşi ce avea să-i spună.